

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Lukášem Pišvejcem ve věci

žalobce: **Prokop Nábytek, s.r.o.**, IČ 27996026, sídlem Plzeňská 1790/123,
Karlovy Vary
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem, sídlem Ledčická
649/15, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, Karlovy
Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. 2649/DS/18-5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. 2649/DS/18-5 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo

potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 7. 9. 2018, č. j. 13717/OD-P/18 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Tímto prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a byla mu uložena podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.700 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že správní orgán klade žalobci za vinu porušení dopravní značky B 29 – zákaz stání, s dodatkovou tabulkou „mimo vozidel s povolením a po zaplacení poplatku na Městské policii“, když takovéto povolení ve vozidle na viditelném místě umístěno nebylo. Správní orgán však jednak neprokázal protiprávnost jednání, spočívající v povinnosti řidiče umístit na viditelném místě ve vozidle povolení. Taková povinnost řidiče vozidla z ničeho nevyplývá, ani z právního předpisu, ani z dodatkové tabulky. Nevyplývá dokonce ani z logiky věci, neboť poplatek na městské policii se hradí ke konkrétní registrační značce, což si městská policie zapisuje do databáze. V takovém případě vůbec nelze logicky dovozovat, že by potvrzení muselo být ještě vystavováno viditelně ve vozidle; naopak se takový postup jeví jak neúčelný, a zejména není žádným právním předpisem uložen za povinnost. Zadruhé správní orgán neprokázal, že by vozidlo nemělo od obecní policie příslušné povolení a zaplacen poplatek. Danou skutečnost mohl (a měl) správní orgán ověřit z evidence obecní policie, neboť tato povolení jsou vydávána vždy vozidlu určité registrační značky. Správnímu orgánu nic nebránilo v tom, aby u obecní policie ověřil, zda toto povolení bylo k registrační značce vozidla žalobce vydáno, či nikoliv. Naopak žalobce toto nemohl vědět, neboť povolení jsou vydávána na jeden den, žádost podává řidič, a žalobce nemá jako provozovatel vozidla žádné právní nástroje, aby sledoval, zda si řidič vyřídil příslušné povolení k vjezdu. Správní orgán zasáhl do práv žalobce tím, že postupoval na základě presumpce viny. Správní orgán ignoroval zásadu presumpce neviny. Pokud přeci dopravní značení stanoví, že v místě je zakázáno stání vozidel, která nemají příslušné povolení, a naopak je povoleno stání vozidel, která příslušným povolením disponují, pak za situace, kdy správní orgán nemá žádný důkaz o tom, zda vozidlu bylo nebo nebylo povolení uděleno, nemůže predikovat, že žalobci povolení vydáno nebylo, neboť by tím predikoval vinu. Žalobce se jednak neztotožňuje s viděním světa, ve kterém *a priori* každý jedná v rozporu s právem, zadruhé je takový přístup v řízení o přestupku nezákonný, neboť je v rozporu se zásadou presumpce neviny. K tomu, aby správní orgán prokázal přestupek, by musel prokázat, že vozidlu žalobce nedisponovalo příslušným povolením k vjezdu a zastavení od obecní policie. To správní orgán neprokázal; stejně tak neprokázal, že by existovala jím tvrzená právní povinnost umístit povolení od obecní policie za čelní sklo. Žalobce v právním řádu žádnou takovou nenašel; vydané rozhodnutí je tak v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege*.
3. Žalobce dále zastává názor, že samotné dopravní značení je nezákonné a nelze žalobce trestat za jeho porušení. Žalobce je totiž trestán za to, že stál v úseku dopravního značení IZ 8a – B 11 + B 29. Nicméně, relevantní je právě dopravní značka B 29, neboť samotný vjezd žalobci za vinu kladen není, pouze mu je kladeno neoprávněné stání, aniž by bylo získáno povolení a byl zaplacen poplatek na městské policii. Dopravní značka B 29 je tedy v místě umístěna nezákonně. Účelem dopravní značky B 29 totiž nemůže být zpoplatňovat

pozemní komunikaci. Dopravní značka B 29 smí být umístěna pouze tam, kde nesmí vozidla stát z důvodu, že by byla překážkou plynulosti a bezpečnosti silničního provozu. V daném případě tomu tak nebylo, když některá vozidla v místě stát mohla – konkrétně ta, jejichž řidiči si zakoupili povolení. Stání v místě tedy nebylo nebezpečné, pouze obec chtěla za stání účtovat peníze. Takový postup, kdy obec má zájem získat finanční prostředky za stání vozidel, je jistě legitimní. Finanční prostředky mohou být použity ke (zpětnému) financování (např. výstavby) parkoviště, nebo mohou mít regulační funkci. Nicméně, jakkoli může být legitimní vybírat peníze za stání vozidel, nelze tak činit jakýmkoli způsobem, ale musí tak být činěno dle zákona. Pokud má tedy obec zájem zpoplatnit stání na pozemní komunikaci, nemůže místo označit dopravní značkou B 29 a prodávat prostřednictvím obecní policie povolenky k „nerespektování“ (či „výjimce“) této dopravní značky, ale musí postupovat dle § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. Dle § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, Pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce. Zároveň musí obec vydat, ve formě nařízení, vymezení zpoplatněných úseků komunikace, a dále cenový výměr. K tomu lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, kde uvedl, že ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích předpokládá „*existenci dvou, svou formou, právních předpisů. Prvním je nařízení, kterým se vymezují oblasti obce, resp. místní komunikace nebo jejich určené úseky, jejichž obecné užívání je omezeno jen pro osoby uvedené v ust. § 23 odst. 1 písm. a) až c) ZPK [tj. zákona o pozemních komunikacích, pozn. NSS] a podléhá zpoplatnění a stanoví způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení (Nařízení). Druhým je pak cenový výměr, pro který zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, předvídá formu nařízení (viz ust. § 10 odst. 1), a kterým obec stanoví pro tyto osoby cenu za užití těchto místních komunikací (Ceník).*“ Uvedená pravidla nelze obcházet tím, že obec místo označí dopravní značkou „zákaz zastavení“, parkovací lístek nazve „povolením obecní policie“, za které vybírá finanční prostředky, které jsou fakticky parkovným. Naopak, obec musí použít „příslušnou“ dopravní značku, kterou je jediné IP 13c. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, ze dne 8. 1. 2019, č. j. 72 A 43/2017-54, kde krajský soud dospěl k těmto závěrům (žalovaný úřad v minulosti proti týmž závěrům krajského soudu podával kasační stížnost, nebyl však úspěšný): „*Krajský soud se dále zabýval tím, zda placené parkování nevyplývalo z nařízení vydaného na základě zmocnění v ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož obec může pro účely organizování dopravy na území obce v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy a) k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, b) k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k zajištění celního odbavení, c) k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce; nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a*

jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení. Jak se podává z rozsudků ve věcech souzených zdejším soudem, sp. zn. 65 A 24/2017, a sp. zn. 65 A 108/2016, statutární město Olomouc vydalo s účinností od 1. 12. 2011 podle § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a v souladu s § 11 odst. 1 a § 102 odst. 2 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, nařízení č. 10/2011, o placeném parkování v Olomouci (dále jen „nařízení SMOl“). Tímto nařízením statutární město Olomouc upravilo stání silničních motorových vozidel na dobu časově omezenou na vybraných místních komunikacích města Olomouce a jejich určených úsecích za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Vybranými místními komunikacemi a jejich určenými úseky se přitom dle nařízení SMOl rozumí a) oblast vymezená svislými dopravními značkami IP 25a – začátek zóny a IP 25b – konec zóny s příslušným symbolem a dodatkovým textem, b) zpoplatněné parkovací plochy označené dopravní značkou IP 12 a dodatkovou tabulí s textem. Dle nařízení SMOl pak byl rozsah vybraných místních komunikací a jejich určených úseků stanoven příslušným dopravním značením. Jak již bylo uvedeno shora, v nyní řešeném případě byl úsek na ulici Pekárni v Olomouci, na němž bylo dle správních orgánů stanoveno placené parkování, označen dopravní značkou IP 11c s dodatkovou tabulkou stanovující placené parkoviště. Nařízení SMOl však k vyznačení oblastí se zpoplatněným parkováním zmiňuje pouze značky IP 25a, IP 25b a IP 12. Krajský soud k tomu dále dodává, že podle § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu. Za zvláštní právní předpis se v tomto případě považuje zákon o silničním provozu a výše uvedená vyhláška jako prováděcí předpis k zákonu o silničním provozu. Nebylo by proto ani možné, aby statutární město Olomouc ve svém nařízení vymezilo význam dopravní značky IP 11c odlišně od normativního obsahu, jaký této značce připisuje obecně závazný právní předpis. Statutární město Olomouc by tedy ani nebylo oprávněno stanovit, že značka IP 11c umístěná v jejím obvodu (resp. obvodu působnosti předmětného nařízení) nabývá jiného významu, než toho, který jí připisuje výše citované ustanovení § 12 odst. 1 písm. l) vyhlášky č. 30/2001 Sb. Krajský soud k tomu dále dodává, že podle § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu. Za zvláštní právní předpis se v tomto případě považuje zákon o silničním provozu a výše uvedená vyhláška jako prováděcí předpis k zákonu o silničním provozu. Nebylo by proto ani možné, aby statutární město Olomouc ve svém nařízení vymezilo význam dopravní značky IP 11c odlišně od normativního obsahu, jaký této značce připisuje obecně závazný právní předpis. Statutární město Olomouc by tedy ani nebylo oprávněno stanovit, že značka IP 11c umístěná v jejím obvodu (resp. obvodu působnosti předmětného nařízení) nabývá jiného významu, než toho, který jí připisuje výše citované ustanovení § 12 odst. 1 písm. l) vyhlášky č. 30/2001 Sb.“ I ve věci nyní posuzovaném bylo stání na pozemní komunikaci fakticky zpoplatněno (dopravní značení v podstatě sdělovalo, že stát smí ten, kdo za stání zaplatí a získá o něm potvrzení), avšak nikoliv zákonným způsobem; proto žalobce nemůže být za porušení dopravního značení, které se mívá svému účelu, trestán. Dopravní značkou, kterou měl žalobce porušit, byla pouze zpoplatňována komunikace ke stání, avšak touto dopravní značkou nelze komunikaci ke stání zpoplatnit. Dopravní značka, kterou se zakazuje zastavení pouze těm vozidlům, která nezaplatí poplatek, je nezákonná, a její porušení nelze sankcionovat.

4. Žalobce zastává názor, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Správní orgán při rozhodování o sankci zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona a § 35b písm. b) a § 46 zákona o přestupcích (+ příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení). Ustanovení § 35b a § 46 zákona o přestupcích normují pouze obecná pravidla pro

ukládání sankcí. Takový odkaz je jistě vhodný a potřebný, nicméně, neumožňuje přezkoumat, zda sankce v konkrétní výši, ve které byla uložena, je zákonná. Zbývá § 125f odst. 4 silničního zákona. Dle tohoto ustanovení, Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. Dispozice právní normy, stanovující výši sankce, je v tomto případě blanketová. Dává totiž do dispozice zákonodárce, aby upravil výši pokuty za správní delikt provozovatele vozidla úpravou či stanovením pokuty za obdobné porušení právního předpisu řidičem vozidla (tj. za přestupek). V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Takový závěr přitom učinil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34 dospěl k závěru, že poruší-li přestupce právní povinnost stanovenou právní normou s blanketní dispozicí, je nutné ve výroku rozhodnutí odkázat též na ustanovení právního předpisu, ve kterém je obsažena právní norma, na kterou primárně porušená právní norma odkazuje: „*Ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo tedy konstatováno, že žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který řidiči ukládá povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Která konkrétní ustanovení zvláštních předpisů žalobce porušil, však ve výroku rozhodnutí uvedeno není. Soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že takový postup možný není.*“ Nejvyšší správní soud přitom odkázal na rozsudek Krajského Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60A 10/2014 – 33, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3282/2015 Sb., ve kterém krajský soud dospěl k závěru, že „*[p]rotože sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obsahuje normu odkazující a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu z roku 2004 a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, které bylo zaviněným jednáním porušeno.*“ Žalobce nedokáže dle výroku rozhodnutí přezkoumat, zda je uložena sankce zákonná. Ustanovení zákona, na které správní orgán odkázal, totiž stanoví dvě omezení. Prvým z omezení je, že pokuta nepřesáhne 10.000 Kč. Druhým omezením pak je, že nesmí být vyšší, než pokuta, kterou by dostal za obdobné porušení právní povinnosti řidič v přestupkovém řízení. Z výroku však nelze přezkoumat, dle jakého ustanovení byla pokuta ukládána, a nelze tedy přezkoumat, zda byla uložena v zákonném rozmezí. Z rozhodnutí ani není zřejmé, v jakém sankčním rozmezí se správní orgán pohyboval; dle odůvodnění rozhodnutí snad v celém rozmezí 1 – 10 000 Kč. Správní orgán tedy vůbec nevzal v potaz právě druhé omezení. Dle § 68 odst. 2 správního řádu, Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Správní orgán však ve výroku rozhodnutí neuvedl právní ustanovení, dle kterých rozhodoval. Rozhodnutí je proto dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když nelze přezkoumat, zda uložena sankce byla uložena v zákonné intenci. Z právních ustanovení, dle kterých správní orgán rozhodoval, nelze vyčíst, jaká byla zákonná intence pro uložení sankce pokuty, a tedy nelze ani přezkoumat, zda uložena sankce byla uložena v této zákonné intenci. Nejvyšší správní

soud již přitom obdobnou situaci posuzoval, a v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 – 29, vyjádřil názor zcela jasně: „V posuzované věci prvostupňový správní orgán uvedl, že pokutu ukládá ve výši 4.000 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak dále uvedl, jakou pokutu je možné udělit za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. S ohledem na to, že ve zbytku je výrok správního rozhodnutí zejména v otázce skutkového vymezení a právního posouzení bez vad, tudíž nezavdává žádným pochybnostem stran toho, co bylo stěžovateli vytýkáno, neshledává Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení správního rozhodnutí, pokud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána pouze podle ustanovení týkající se přestupku řidiče, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí), nebo s přihlédnutím k maximální hranici podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální.“ Nejvyšší správní soud tedy aproboval, že není vadou výroku rozhodnutí, není-li v něm konkrétní odkaz na právní normu normující výměru sankce, jehož se dovolává žalobce, vadou, avšak jen tehdy, pokud tento závěr vyplývá alespoň z odůvodnění rozhodnutí, a zároveň tehdy, je-li zbytek výroku bez vad. V posuzované věci rozhodně výrok není bez vad (viz výše) a zároveň závěr o ustanovení, normujícím konkrétní rozmezí sankce, absentuje i v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce tedy zároveň namítá, že z rozhodnutí jako celku se nepodává, v jakém konkrétním sankčním rozmezí se správní orgán pohyboval, když správní orgán vůbec nereflektoval, že se smí pohybovat toliko v sankčním rozmezí dle sankčního rozmezí přestupku, jehož znaky jednání vykazuje.

5. Žalobce závěrem namítá, že správní orgán nijak neodůvodnil materiální znak přestupku. Byť standardně je v případě přestupků na úseku dopravy materiální znak subsumován již ve znaku formálním (alespoň dle judikatury NSS), v nyní posuzované věci jde, dle přesvědčení žalobce, o jinou situaci. Důvodem je, že vůbec není zřejmé, jaký zájem společnosti měl být ohrožen; zda jednání žalobce ohrožovalo zákonem chráněný zájem, spočívající v plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích např. proto, že by zaparkované vozidlo v daném místě překáželo v průjezdu komunikací, případně ve výhledu, nebo zda materiální aspekt spočíval v tom, že za stání vozidla nebyl uhrazen poplatek obecní policii. Pokud totiž správní orgán shledával materiální znak v tom prvním (tj. snížení plynulosti/bezpečnosti z důvodu omezení průjezdu/výhledu), pak se nemohlo jednat o přestupek, takový materiální znak přítomen být nemohl, když v daném místě vozidla nemohla bránit ani v průjezdu, ani ve výhledu, když jiná vozidla v místě stát mohla, zaplatila-li za to poplatek. Jde o přibližně stejnou logiku, jako tvrdit, že vozidlo, které jede rychlostí 180 km/h na dálnici, ohrožuje zákonem chráněný zájem, ale stejně rychle jedoucí vozidlo, které zaplatilo správní poplatek, umožňující takovou jízdu, zákonem chráněný zájem neporušuje. Pokud správní orgán shledával materiální znak přestupku právě v neuhrazení kvazi-parkovného (poplatku obecní policii za vydání parkovacího povolení), pak ani takový materiální znak nemohl být dán, a to právě proto, že použité dopravní značení vůbec nemůže vést ke zpoplatňování stání. Za dané situace bylo nutné (byť standardně tomu tak nebývá), aby se správní orgán materiálnímu znaku přestupku věnoval, a aby jej odůvodnil. Jeví se totiž, že materiální znak přestupku není dán, minimálně není vůbec zřejmé, v čem spočívá.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný první okruh žalobních námitek odmítnul, neboť přestupkovým jednáním blíže nezjištěného řidiče nebyl fakt, že neměl na viditelném místě ve vozidle umístěno povolení k vjezdu do zóny s dopravním omezením, ale jeho absence. Přes opakovanou výzvu se žalobce k zjištěnému protiprávnímu jednání blíže nezjištěného řidiče nevyjádřil a možnosti dodatečně předložit předmětné povolení k vjezdu do zóny s dopravním omezením nevyužil.
7. Žalovaný se neztotožnil ani s druhým okruhem námitek. Primárně se zde nejedná o nezákonné zpoplatnění užívání pozemní komunikace, k němuž patří i stání, ale o správný poplatek za povolení k vjezdu do lázeňského území a vybraných částí města. Obec, která tento poplatek zavedla, má následně povinnost vybrané území označit příslušnou dopravní značkou, kterou je v daném případě svislá dopravní značka IZ 8a „Začátek zóny s dopravním omezením“ a svislá dopravní značka IZ 8b „Konec zóny s dopravním omezením“. Zóna s dopravním omezením označuje oblast (část obce), kde platí nebezpečí, zákaz nebo omezení vyplývající z užitých symbolů značky nebo značek, pokud místní úpravou provozu na pozemních komunikacích není stanoveno jinak. Dopravní omezení týkající se jen určitých vozidel, doby a podobně se vyznačuje ve spodní části značky vhodným nápisem nebo symbolem. Součástí fotodokumentace pořízené strážníky městské policie, ve spisové dokumentaci na listu č. 3, je i fotografie dopravní značky IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, z níž je zřejmé, že splňuje všechny zákonné náležitosti tak, jak je shora popsáno. Dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý účastník silničního provozu povinen řídit se dopravními značkami. Žalobce proto nemohl a ani nyní nemůže zvažovat, zda konkrétní dopravní značení není v rozporu s opatřením obecné povahy (i kdyby mu byl případný rozpor znám), ale byl povinen se umístěným dopravním značením řídit (nebylo-li pravidlo jím zprostředkované zcela zjevně nesmyslné - což, vzhledem k přítomným atributům obce, býti ani nemohlo). Dopravní značky jsou správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti, tedy se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. Pokud žalobce jako účastník silničního provozu měl pochybnosti o zákonnosti uvedeného dopravního značení, tedy pochyboval o jeho platnosti, pak se jednalo jen o jeho soukromý názor, který mu jistě neumožňoval porušovat význam dotčeného dopravního značení. Ze zákona o silničním provozu nevyplývá, že by si účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit úsudek o zákonnosti dopravního značení a na základě svého hodnocení se rozhodovat, zda jeho význam bude respektovat či nikoliv. Žalovaný je nadto toho názoru, že neznalost významu dopravních značek nelze klást k tíži správním orgánům.
8. Žalovaný se s názorem žalobce ohledně nezákonného rozhodnutí o sankci neztotožnil. Dle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu lze za přestupek provozovatele vozidla uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Předmětné ustanovení jasně stanoví rozsah uložené pokuty - rozpětí pokuty za přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje - nesmí však překročit horní zákonnou hranici 10.000 Kč. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stejně tak jako ve výroku žalovaného rozhodnutí je uvedeno, že blíže nezjištěný řidič porušením právní povinnosti naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že zvážil všechny aspekty, jimiž se zabýval a

uložil pokutu „ve spodní hranici zákonem stanoveného maxima“. Žalovaný pak v odůvodnění žalovaného rozhodnutí doplnil odůvodnění výše pokuty tak, že pokuta uložená ve výši 1.700,- Kč je mírně pod polovinou zákonného rozpětí za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Žalovaný je toho názoru, že takto odůvodněná výše pokuty je přezkoumatelná.

9. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou absence materiálního znaku přestupku. Ke spáchání přestupku provozovatele vozidla dojde porušením primární povinnosti stanovené v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, dle něhož je provozovatel vozidla povinen zajistit, aby v případě užívání pozemní komunikace vozidlem byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. V daném případě bylo strážníky městské policie zjištěno porušení povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích dané ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu blíže nezjištěným řidičem motorového vozidla, jehož provozovatelem je dle registru silničních vozidel žalobce. Vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu v zákonné lhůtě nepodařilo zjistit okolnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc přestupku odložil. Dále pak pokračoval v řízení o přestupku provozovatele vozidla (dříve správní delikt), u něhož materiální znak naplňuje zdrojový přestupek řidiče.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili, rozhodl soud o věci samé bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba není důvodná.
13. Žalobce úvodem tvrdil nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu chybějící protiprávnosti jednání řidiče vozidla. Konkrétně žalobce spatřoval pochybení správních orgánů v tom, že neprokázaly existenci povinnosti žalobce umístit na viditelném místě ve vozidle povolení k vjezdu na místo spáchání přestupku. Soud polemiku neshledal důvodnou. Je třeba si uvědomit, že tato žalobní námitka má již od počátku vadnou myšlenkovou konstrukci, neboť žalobce je sankcionován (jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí) za jednání řidiče, které spočívalo nikoliv v porušení povinnosti umístit na vozidlo povolení, ale v porušení povinnosti respektovat dopravní značku zákazu vjezdu a stání všech motorových vozidel (ve smyslu doplňkové tabule) vyplývající z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Chybějící povolení k vjezdu do zóny je toliko prvkem skutkového děje, z něhož plyne protiprávní jednání řidiče vozidla. Soud přitom nemá žádný důvod pochybovat o pravdivosti skutku, jak je uveden ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, neboť jeho popis se opírá o obsah správního spisu, zejména o fotografie vozidla pořízené zasahujícími strážníky, z nichž je patrné, že vozidlo není

označeno povolením vjezdu do zóny dopravního omezení. Je rovněž nezbytné zdůraznit, že v rámci správního řízení žalobce setrval zcela pasivním a nepředstřel žádnou skutkovou verzi reality, která by skutková zjištění správních orgánů jakkoliv zpochybnila, a o které by mohlo být vedeno důkazní řízení.

14. Důvodná není ani námitka nezákonného zpoplatnění pozemní komunikace. Je nezbytné předeslat, že žalobcem obsáhle citovaná judikatura Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci na projednávanou věc nijak nedopadá, neboť se týká skutkově zcela odlišného případu. Krajský soud v žalobcem citovaném rozsudku řešil situaci, v níž správní orgán vymezil obsah dopravní značky IP 11c (parkoviště – podélné stání) odlišně od významu, jaký této značce připisuje obecně závazný právní předpis. K ničemu takovému v nyní projednávané věci nedošlo. Vozidlo žalobce bylo zaparkováno v zóně zákazu vjezdu označeného značkou B11 (zákaz vjezdu), přičemž právě za nerespektování této povinnosti byl žalobce sankcionován, o jakémkoliv odchýlení se od významu dopravní značky proto nemůže být řeč. Zcela v souladu se zákonem je i doplňkový text k dané značce „*mimo vozidel s povolením a po zaplacení poplatku na Městské policii*“, který má jasnou oporu v § 10 odst. 1 a 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, podle kterých platí „*Poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem 12) do vybraných míst a částí měst (dále jen "vybraná místa") platí fyzická nebo právnická osoba, které bylo vydáno povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst, do kterých je jinak vjezd zakázán příslušnou dopravní značkou.*“ Právě citovaná zákonná ustanovení jsou provedena obecně závaznou vyhláškou statutárního města Karlovy Vary č. 12/2019, o místním poplatku za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí města. Lze proto shrnout, že správní poplatek za vjezd motorových vozidel byl uložen v souladu se zákonem.
15. Soud se neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v části týkající se trestu z důvodu absence uvedení veškerých ustanovení, podle kterých byla sankce žalobci uložena. Žalobce má pravdu v tom směru, že v napadeném, resp. prvoinstančním rozhodnutí není výslovně uveden odkaz na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který upravuje rozmezí, v němž může být uložena sankce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Konkrétně jde o částku 1.500 až 2.500 Kč. Soud se tedy musel zabývat tím, zda chybějící uvedení shora citovaného ustanovení může bez dalšího způsobit nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je nezbytné předeslat, že žalobcem odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34) a krajských soudů (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60A 10/2014 – 33) na projednávanou věc nedopadají, neboť se vyrovnávají zejména s kvalitou výroků správních rozhodnutí v souvislosti s definováním protiprávního skutku. Na tyto výroky jsou kladeny nároky na jejich nezaměnitelnost a jasnou identifikaci proto, aby nemohla být porušena zásada *ne bis in idem*. Ovšem na výrok o sankci nelze klást totožné požadavky jako na výrok o vině. Při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty, než její nezaměnitelnost. Pokud se jedná o samotné odůvodnění sankce v nyní projednávané věci, pak platí, že v napadeném rozhodnutí je k této otázce uvedeno, že „*za přestupek se dle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uloží správní trest pokuty, když pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřekročí 10.000 Kč. V daném případě uložil správní orgán prvního stupně pokutu ve výši 1.700 Kč, tedy mírně pod polovinou zákonného rozpětí za přestupek (...).*“ Nelze tedy dát žalobci za pravdu, že v tom, že „*rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když nelze přezkoumat,*

zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci.“ Naopak konstatování žalovaného je zcela správné, pokuta byla vskutku uložena mírně pod polovinou zákonného rozpětí, jak vyplývá z výše citovaného § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Lze tedy shrnout, že žalovaný uvedl, že při ukládání sankce vycházel z rozmezí sankce za přestupek, jehož znaky porušení pravidel vykazuje. Tento přestupek byl kvalifikován, tj. bylo uvedeno, že se jedná o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Totožné ustanovení § 125c, byť v odstavci 5 písm. g) obsahuje i rozmezí sankce, kterou lze za spáchání tohoto přestupku uložit. Podle zdejšího soudu lze z odůvodnění napadeného rozhodnutí dospět k závěru o rozpětí sankce, která mohla být žalobci uložena. Soud dále ověřil, a ostatně tak uvedl i žalovaný, že byla pokuta uložena pod polovinou možné výměry. Tedy správní orgán uložil sankci, kterou zákon umožňuje uložit, a uložil ji ve výměře zákonem stanovené. Soud tak konstatuje, že uložená pokuta není nezákonná z důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení, podle kterých byla uložena. Žalobce ani v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl nic, čím by brojil proti výši uložené pokuty, např. že by ji považoval za nepřiměřenou.

16. Správní orgány rovněž nepochybily, když se v odůvodnění svých rozhodnutí blíže neodůvodnily existenci materiálního znaku přestupku – společenské škodlivosti. Pokud se jedná o společenskou škodlivost, pak platí, že představuje určitý korektiv, který u v určitých, zcela výjimečných, případech, neumožňuje stíhat činy, které sice naplňují všechny znaky skutkové podstaty, ale ani potenciálně neohrožují chráněný společenský zájem. Z právě uvedeného je zřejmé, že u naprosté většiny jednání, která naplní znaky skutkové podstaty přestupku uvedené v zákoně, bude naplnění materiálního znaku přestupku bez dalšího splývat s naplněním jejich formálních znaků, a to právě z důvodu, že daná jednání zákonodárce označil zákonem jako přestupky. Je tedy zcela nadbytečné, aby správní orgány u typických jednání, která naplňují skutkovou podstatou přestupku, blíže zabývaly jejich společenskou škodlivostí, neboť vyplývá přímo ze zákona. Společenskou škodlivost by bylo nezbytné blíže zkoumat toliko v případě, v němž by ze skutkového děje vyplynuly naprosto atypické významné okolnosti, které by v konkrétním případě vylučovaly být i potenciální ohrožení chráněného společenského zájmu. Nic takového však v nyní projednávané věci nenastalo. Jednání řidiče, za které odpovídá žalobce, je zcela běžným porušením povinností vyplývajících ze zákona o silniční dopravě, u kterého nevyvstaly žádné atypické okolnosti, které by odůvodňovaly nutnost se otázkou existence materiálního znaku přestupku blíže zabývat a odvodňovat její naplnění.
17. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

18. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 4. 2020

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.